

Gospod Janez Leskovec, posestnik v Idrii	3
„ Franc Kos, vrtnar v Ljubljani	1
„ Fidelis Terpine, predsednik kmetijske družbe in grajšak na Fužinah	34
„ France Viktor pl. Langer, grajščak iz Poganc na Dolenskem	57
Gospodar Janez Remec iz zgornjih Berenk	3
Gospod Jožef Zalar, posestnik v Ljubljani	6
Samostan č. o. Frančiškanov v Ljubljani	2
Gospod Janez Müller, posestnik v Ljubljani	4
„ Vencel Stedry, posestnik v Ljubljani	7
„ Matevž Schreiner, posestnik v Ljubljani	9
Gospodar Janez Vodnik, mlinar iz Dola	3
Gospod France Golob, posestnik iz Vrhnike	5
Gospodar France Škofic iz Polč, kantona radoljšk.	8
Gospá pl. Ivana Höffern, grajšakinja na Brdu	36
Kmetijska podružnica boštanjska	1
Gospod Edmund Terpin, trgovec v Ljubljani	2
„ Karl Gresel, grajšak v Trebnem	36
„ Jožef grof Barbo, grajšak v Rakovniku	12
Podružnica bistriška na Notranjskem	26
Gospod Juri Pajk, posestnik v Ljubljani	52
„ dr. Dollar, grajšak v Kotu na Dolenskem	7
„ Andrej Brus, posestnik v Ljubljani	8
„ Pavl Auer, „ „	1
„ Karl Voltman, „ „	1
„ Primož Hudovernik, posestnik v Ljubljani	1
„ Rihard Janežič, posestnik v Ljubljani	6
„ Franc Ks. Souvan, trgovec v Ljubljani	1
„ Pavl Skale, posestnik in učenik živinozdravilstva v Ljubljani	12
Gospodar Primož Padar iz Golovca	8
Gospod Češko, fabrikant v Ljubljani	1
„ Friderik Homan, posestnik v Radolici	11
„ Peter Lasnik, trgovec v Ljubljani	10
„ Alojzi Toniutti, fabrikant v Ljubljani	1
„ Šimen Hraby, vrtnar v Ljubljani	2
„ Seitz, trgovec v Ljubljani	2
„ Pavle Kropivšek iz Šemnika pri Zagorji	1
„ Janez Quandest, agent iz Maribora	1
Fabrika za domače sukno in koce gosp. Fid. Terpinca in Jož. Pleiweisa v Udmatu	6
Parni mlin za moko v Ljubljani	11
Podružnica kmetijska radoljška	31

Vse te reči so na mestnem strelišču na ogled postavljene tako, da v dvorani pri tleh se kmetijsko orodje vidi domá za prodaj narejeno od gosp. Skale-ta in Koprivšek-a, ali pa v tujih deželah izdelano, pa tū le na ogled razpostavljeno po gosp. Fidelu Terpinu, gosp. And. Maliču itd. V prvem nadstropji prva dvorana kaže vrtno in poljske pridelke, svilne in volnate izdelke in nekatere druge obrtnijske, v drugi dvorani se odlikuje najbolj sadje na kakih 1200 ličnih taljerčkih. Vse je tako primerno in tako okusno izloženo in sestavljeno, da vsak občuduje krasno izložbo. To je delo gosp. Maliča in gosp. Lasnika, ki sta se res v tem vrdovanji mojstra skazala. Al s tem, da okó zadovoljno gleda po dvorinah, ni stvar še bila pri kraju; treba je bilo, da se poglavni namen razstave doseže, to je, da razstavniki sadja pa tudi ogledovavci, kateri želé v razstavi se podučiti, izvedó prave njegove imena. Pri toliko obilosti raznih, zlasti jabelčnih plemen se pač lahko vé, da je bilo z imenovanjem (klasifikacijo) toliko več dela, ker mnogo sadja je prišlo brez imena, mnogo z napačnim imenom. Gospoda pater Benvenut in Andrej Fleišman, naša najbolj izurjena sadjoznanca, ki sta že v obeh prvih razstavah največ delala o tem, sta tudi zdaj to težavno delo prevzela in dovršila tako, da je le celó malo sadja še brez imena ostalo, ko se je odprla razstava, in je zdaj po velikem njunem

trudu že vse gotovo. Gospoda Schmidt in J. Seunig sta jima bila sém ter tje na pomoč. Vrtnar kmetijske družbe in učenci so imeli lepo priliko se učiti marsikaj, učenca Kotiarota in Kuneja so gospodje dobro rabili za pisarije.

Ker se imajo izvrstnim razstavnikom častne pisma in sreberne svetinje sadjorejcem kmetijskega in učiteljskega stanú podeliti, so izvoljeni posebni odseki, ki bojo sodili izloženo blago.

Ker bo razsodba k koncu razstave gotova, jo bomo brž ko ne že danes teden mogli naznaniti.

Hišni gospodarji bi se morali zavarovati ognja.

Vsako leto se dosti sliši o požarih; al toliko kot letos se še malokdaj. Kmetijska družba v Gradcu je pred letom razposlala podružnicam v pretres: „Ali naj bi se primorali ali pa na prosto voljo prepustilo vsakemu posestniku, da se zavaruje in v družbo sv. Florijana stopi ali ne“. Tedaj vse podružnice, kolikor je meni znano, so razsodile, da naj se prosti volji prepustí: ali se hočejo ali nočejo zavarovati. Ker pa letos toliko pogorelcev hodi z beraško palico po svetu, in razun tega nam še c. k. okrajna gosposka skoraj vsak teden po dvoje in troje dekretov za pogorelce pošilja, da človek zares ne vé, kaj s tem početi, ako noče pomilovanja vrednega ljudstva nadlegovati, in ker pri vsem tem je občna takošna pomoč sila slaba onemu, ki jo potrebuje, kakor mi je nek pošten človek povedal, ker tisk, papir itd. tudi stroškov prizadene: me vse to sili nekoliko besedic sprožiti, če prav, kakor vem — brez vspeha.*)

Naše ljudstvo je tako radodarno in usmiljeno pri vsem tem, da je z obilnimi davki obloženo, da ne le iz Gradca, Dunaja in drugih kronovin našega cesarstva, temu celó iz Belgije itd. nam dohajajo pogorelci. Tako smo dan na dan včasih nadlegovani. — Ko sem nedavnej svojega plačila si pri dobrosrčnih župnijanih (farmanih) iskal, to je, na svoji beri bil, sta v eni vasi vedno dva pogorelca pred menoj hodila z vrečami, da me je zares sram bilo. Naj nihče ne misli, da sem trdega srca in reveže zatiram, Bog obvari! saj me berači radi obiskujejo. Al od sile je, kar se godí! -- Moja pokojna mati so ponoči vstajali in ognjišča gledat hodili, kadar koli so sumili, da sestre ne bi bile varno spravile ognja bodi si v peči ali na komenu; pa vendar je leta 1834 vse z živino vred pogorelo — kaj hočemo še le v sedanjih časih, ko se mnogokrat ne le s tobakom ogenj zatrosi ali celó iz peklenške hudobije brezvestni izvržek človeštva sam rad zanese parmo in tako vso vas vpepeli!

Po moji misli tū ni druge pomoči, kakor da se posestnikom hiš zapové zavarovanje po določi deželni zborov, potem se pa ob enem kakor hišna dacija tudi ta asekuracija prejema. Ako vsi posestniki hiš pristopijo, plača eden k večemu 10 kr. za 100 gold. vrednosti. To si pa vsakteri lahko prihrani, ako par lotov tobaka manj popije. Ako je drugih ukazov, zakaj takih sila potrebnih ni? Kuharov.

*) Vrednik „Novic“ je prvi, že leta 1852 sprožil to misel v občenem zboru kranjske kmetijske družbe; ona je potrdila ta predlog. Družba ga je poslala na Dunaj c. k. ministerstvu; vrednik „Novic“ je še osebno govoril o tej zadevi s tadanjim ministrom Bach-om, — al ni ga bila volja take asekuracije vpeljati, češ, da v „ustavni državi“ se ne more nihče siliti. Vrednik mu je odgovoril, da Švicarji imajo še dosti več svobode v svojih deželah, in vendar so ondi posestniki prisiljeni, da si zavarujejo svoje pohištva. Vse ni nič pomagalo — predlog kmetijske družbe ni bil potrjen. Vred.